

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 422

ΕΤΟΣ ΙΗ'

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ύπόμνημα

ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ & ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Αριθ. Πρωτ. 443

Εν Αθήναις τῇ 19 Ἰουνίου)2 Ἰουλίου 1963

Πρὸς

τὴν Α.Θ.Π. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως - Νέας Ρώμης
καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἀπονέμοντες τῇ Ὑμετέρᾳ Θ. Παναγιότητι τὸν προσήκοντα σεβασμὸν, λαμβάνομεν τὸ θάρρος οἱ ὑποφαινόμενοι ὡς τέκνα ἐλάχιστα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας νὰ ὑποβάλωμεν Αὐτῇ τὸ παρὸν ὑπόμνημα καὶ ἀναφέρωμεν τὰ ἀκόλουθα.

Δὲν ἀγνοεῖ ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης ὅτι εἰς τὸ κλίμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τεσσαρὰ κονταετίας περίπου ἐπικρατεῖ μετὰ τῶν ἄλλων ἀνωμαλιῶν καὶ ἡ ἐκ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας δημιουργηθεῖσα τοιαύτη. Ἄνευ ὁμοφώνου ἀποφάσεως πασῶν τῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ εἰς περιστάσεις διὰ τὸ Ἔθνος ἡμῶν ἀτυχεῖς εἰσῆχθη ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ μία καινοτομία πάλαι ποτὲ Συνοδικῶς καὶ πανορθόδοξως κατεγνωσμένη, ἥς αἱ συνέπειαι ἀπέβησαν ὡς εἰκὸς θλιβεραί. Ἡ διασάλευσις τῆς ἑορτολογιακῆς εὐρυθμίας, συνυπαρχόντων δύο ἡμερολογίων ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, (τοῦ παλαιοῦ διὰ τὰς κινητὰς καὶ τοῦ νέου διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς), ἐδημιούργησεν, ὡς ἦτο ἐπόμενονον, μέγα σκάνδαλον εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν, οἵτινες διὰ τῆς αὐθαιρέτου ταύτης καινοτομίας ὑπόπτως διεῖδον μίαν κακὴν ἀπαρχὴν ἐν προγράμματι μελετωμένων ἀντορθόδοξων καὶ ἀντικανονικῶν σειρᾶς παραβάσεων, ἐπὶ προφανεῖ κινδύνῳ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία οὕτω ἀσυδότης καὶ αὐθαιρέτως ἐναντι τῆς κεκρατηκυίας πανορθόδοξου ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας

ἀσεβοῦσα, νὰ καταστῇ ἐνοχος καὶ ὑπόδικος ἐνώπιον μιᾶς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξου Συνόδου.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον μεγάλη μερὶς ἑλληνικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ ἐξεδήλωσεν ἐφεκτικότητα ἐναντι τῆς ἡμερολογιακῆς καὶ πάσης ἐτέρας καινοτομίας ἀντιβαιούσης πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἱερᾶς παραδόσεως, δι' ἥς θεωρεῖται καὶ πράξει αἱ ἐκασταχοῦ ὀρθόδοξοι ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι διατρανοῦσι τὴν πρὸς ἀλλήλας ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὴν ἐφεκτικότητα ταύτην δὲν ἡδυνήθησαν νὰ μειώσωσιν αἱ κατὰ καιροὺς δοθεῖσαι ὑπὸ τῶν καινοτόμων ἀνεπαρκεῖς καὶ ἀβάσιμοι δικαιολογίαι, καθ' ὅσον οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ τυγχάνουσι γινώσται τῶν καθηκόντων αὐτῶν πρὸς τὴν πατρίδουσαν εὐσέβειαν, καὶ ἐνήμεροι τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, καθὼς καὶ τῆς ἱστορίας τῆς βεβαιούσης τὴν ἐν πανορθόδοξοις Συνόδοις κατ' ἐπανάληψιν καταδίκην πάσης ἡμερολογιακῆς καινοτομίας ἢ διορθώσεως.

Οὕτω ἐδημιουργήθη, ὡς μὴ ὤφειλεν, εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἡ ὑφισταμένη διάσπασις, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξε καὶ τῆς ἐνότητος αὐτῆς ἡ διοικητικὴ διάσπασις.

Οἱ κατὰ καιροὺς ἀσκηθέντες διωγμοὶ ἐναντίον τῆς συντηρητικῆς παρατάξεως τῶν εὐσεβοφρόνων οὐδὲν ὠφέλησαν, ἀλλὰ μᾶλλον διητύρ-

ναν τὴν δημιουργηθεῖσαν διάστασιν. Οἱ εἰσηγηθέντες καὶ ἀσκήσαντες τοὺς διωγμοὺς μετεχειρίσθησαν ἀστοχόν καὶ ἀντιχριστιανικὸν μέτρον πειθοῦς, καὶ ἀπεδείχθησαν ἐστερημένοι τῆς δεύσεως συνέσεως καὶ στοιχειώδους ἱστορικῆς κατάρτισεως, καθ' ὅσον ἐφωράθησαν ἀγνοοῦντες ὅτι οἱ διωγμοὶ καὶ αἱ πιέσεις εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἀντιγωνίας, ὡς διδάσκει ἡ ἱστορία, φέρουσι πάντοτε ἀντίθετα τῶν προσδοκωμένων ἀποτελέσματα. Ἐκεῖνο δ' ὅπερ ἐμφανίζει τὴν σημερινὴν ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν δεινὴν καὶ προσιωνίζει εἰς τὸ μέλλον δεινότεραν, εἶναι ἡ δημιουργία σοβαρῶν καὶ δυσεπιλύτων κανονικῶν μυστηριακῆς φύσεως προβλημάτων, ἐνεκα τῆς ὑπὸ ἰδίαν ποιμαντικὴν καὶ ἱεραρχικὴν ἡγεσίαν προβολῆς μιᾶς ἐκάστης τῶν διίσταμένων ἐκκλησιαστικῶν παρατάξεων, καὶ ἐὰν τὸ κακὸν ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολὺ εἰσέτι ἀθεράπευτον, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία θέλει οἰκτρῶς κατακερματισθῇ καὶ διαμελισθῇ ἀθεραπεύτως.

Διὰ πάντα ταῦτα καὶ ἕτερα ἀπρόβλεπτα ἐγκυμονούμενα δεινά, ποιούμεθα ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Θ. Παναγιότητα, ὅπως δι' ὧν τρόπων Αὐτὴ γνωρίζει καὶ δικαιοῦται, ἐπιστεῦση τὴν ὅσον τάχιον σύγκλησιν τῆς μελετωμένης Πανορθόδοξου Προσυνόδου, εἰς τὰ θέματα τῆς ὁποίας συμπεριελήφθη καὶ τὸ ἡμερολογιακόν.

Εἶναι ἀνάγκη ἐπείγουσα ὅπως ἡ μακροχρόνιος καὶ πυορροῦσα αὐτὴ ἐκκλησιαστικὴ πληγὴ τύχη τῆς δεύσεως ἐπιμελείας, πρὶν ἢ θρηνησώμεν ματαίως ἐπὶ ῥεπιτίων ἀνεπανορθώτων. Ἡ Ὑμετέρα Θ. Παναγιότης πρὸς τοὺς ἄλλοις συστήσῃ εἰς τοὺς διοικοῦντας τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν,

ὅπως ἐπιδείξωσι κατανόησιν τῆς χαλεπότητος τῶν περιστάσεων καὶ παύσωσιν εἰσηγούμενοι εἰς τὴν Πολιτείαν δικωτικὰ μέτρα ἐναντίον τῆς ὑγιεστεράς καὶ εὐσεβεστεράς παρατάξεως Ἑλλήνων ὀρθοδόξων πολιτῶν, ἵνα μὴ οὕτω διακυβεύηται σοβαρῶς τὸ κύρος αὐτῆς καὶ κατὰ πίπτῃ ἀνεπανορθώτως εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν. Ἐχει ἀλλαχοῦ στάδιον εὐρύ, ἵνα δράσῃ προσηκόντως. Ἡ λύμη τῶν ποικιλιώνων ἀντορθόδοξων καὶ ἀνθεθνικῶν προπαγανδῶν, ἡ ἀνευ προηγουμένου ἐξαχρείωσις τῶν ἡθῶν, ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ Κλήρου τῆς ἐκ τῶν ἄνω μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν κάτω, ἡ ὀργάνωσις τῆς ἱεραποστολῆς τῆς καὶ πλείστα ὅσα καθήκοντα χρῆζοντα ἰδιαζούσης φροντίδος καὶ ἐπιμελείας, ἃς ἀποτελέσωσι τὸ μέλημα τῶν σκέψεων καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς, καὶ παύσῃ ἀπορροφωμένη ἐν τῇ ἐκζητήσει σκληροτέρων καταδικωτικῶν μέτρων ἐναντίον τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν», τῶν ὁποίων ἡ εὐσέβεια καὶ τὸ ἥθος πανθομολογουμένως διακρατεῖ ἀλώβητον τὴν Ἑλληνορθόδοξον παράδοσιν.

Ὅθεν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ Ὑμετέρα Θ. Παναγιότης, ἐν τῇ διακρινούσῃ Αὐτὴν συνέσει καὶ μεγαλονοίᾳ θέλει εὐδοκήσῃ, ἵνα ἡ ταπεινὴ αὐτῇ ἀναφορά ἡμῶν γίνῃ δεκτὴ καὶ συναντήσῃ εὐκτέαν παρ' Αὐτῇ ἀπήχησιν, διατελοῦμεν μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ.

Ὁ Πρόεδρος
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΖΟΥΛΙΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΚΩΝ ΣΙΔΕΡΗΣ

Σημ.—Τὸ ἀνωτέρω ὑπόμνημα ἐπεδόθη ὑπὸ κλιμακίου τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας ἰδιοχείρως εἰς τὸν Οἰκουμένικόν Πατριάρχην κ.κ. Ἀθναγόραν τὴν 6/7/73 ν.ἡ. εἰς τὸ μέγαρον Μαξίμου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ταχύπτερος φήμη καταφθάσασα ἐνωρίτερον συνήγειρε φίλους, συγγενεῖς καὶ πολίτας τῆς Ναζιανζοῦ καὶ τῶν περιχώρων, οἵτινες ἐν πανηγυρικῇ συρροῇ προὔληνθησαν τοὺς δύο ἀποδήμους ἐκλεκτοὺς καὶ ἐπιφανεῖς συμπολίτας. Ὅποια δὲ διάχυτος χαρὰ καὶ συγκίνησις μετὰ περιπτώσεων καὶ θεομῶν δακρύων κατέλαβε γονεῖς στοργικοὺς καὶ προσφιλεῖς τέκνα κατὰ τὴν, μετὰ πολυετῆ χωρισμόν, συνάντησιν, πλήρως μόνον μία εὐνοοῦσα διάνοια δύναται νὰ συλλάβῃ.

Ἐπανελθὼν ὁ θεῖος Γρηγόριος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ πρὸ παντὸς ἄλλου ἐφρόντισε νὰ καταστῇ πιστὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας λαμβάνων τὸ θεῖον βᾶπτισμα καὶ κατόπιν νὰ ρυθμίσῃ τὰ τῆς ζωῆς του δι' ὀριστικῆς καὶ ἀμετακλήτου ἀποφάσεως ἀπεχόμενος τῶν βιοτικῶν μεριμνῶν, καὶ ἀποστρέγων τοῦ κόσμου τὰ θέλγητρα καὶ τὰς ὡς ἐκ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ μορφώσεως ἀναμενούσας αὐτὸν ὑψηλὰς κοσμικὰς δόξας καὶ τιμὰς, προτιμῶν τὸν ἀγγελολοίμηνον βίον τῆς παρθενίας, τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς διηνεκοῦς μελέτης τῶν θεῶν Γραφῶν.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο ἤδη ὑπερογδοηκοντούτης καὶ ἡ μήτηρ ἐπίσης προβεβηκυῖα καὶ πολιὰ, ἡ δὲ ἀδελφὴ Γοργονία μήτηρ καὶ μάμμη πολυμελοῦς οἱ κογενεῖας. Ὁ Καισάριος ἐπ' ὀλίγον παραμείνας ἐν τῇ πατρίδι ἀνεχώρησεν εἰς τὴν βασιλεύουσάν, περι-

ζήτητος αὐτόθι ἐξ ἀρχῆς γενόμενος, ὁ δὲ Γρηγόριος πεισθεὶς καὶ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ παρέμεινεν ἐν πατρίδι πρὸς γηρακομίαν τῶν γονέων καὶ ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιμελῶς ἀποφυγὼν τὴν ἐξάσκησιν πολιτικοῦ ἢ διδασκαλικοῦ τινὸς ἐπαγγέλματος, ἢ ἐπιδεικτικοῦ τοιούτου, οἷον τὸ τοῦ συνηγόρου, τοῦ ῥήτορος ἢ τοῦ σοφιστοῦ.

Ὡς ἐνθυμούμεθα, πρὶν ἔξ Ἀθηνῶν ἀποχωρισθῶσιν οἱ δύο ἰσάδελφοι φίλοι Γρηγόριος καὶ Βασίλειος ἔδωκαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν νὰ μείνουν ἀδιαχώριστοι καὶ νὰ συμβιώσωσι μίαν κοινὴν καὶ ἀπερίσπαστον μακρὰν τοῦ κοσμικοῦ θορύβου φιλοσοφικὴν καὶ ἀνωτέραν ζωὴν, ἀλλ' ὁ Γρηγόριος ἤδη εὐρέθη πρὸ ἀδιεξόδου, ἀφ' ἐνὸς βιαζόμενος νὰ μείνῃ πλησίον τῶν γερόντων γονέων του ἐχόντων ἀνάγκην τῆς βοηθείας, καὶ τῆς ἐκπληρώσεως ἀφ' ἐτέρου τῆς πρὸς τὸν Βασίλειον δοθείσης ὑποσχέσεώς του, ἥτις καὶ ἐπιθυμία του διακαῆς ἦτο, νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἐρημητήριον τοῦ Πόντου. Ὁ Γρηγόριος ἤρchiσε νὰ αἰσθάνεται ταλαντεύσεις ἐλκόμενος καὶ ἀνδελκόμενος. Καὶ μὴ θέλων νὰ λυπήσῃ τοὺς γονεῖς ἔμεινε πλησίον τῶν ἐπὶ τινα χρόνον βοηθῶν τὸν πατέρα του εἰς τὰ ἐπισκοπικὰ του καθήκοντα καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ καταπολεμῇ τῶν ποικίλων αἱρέσεων καὶ κακοδοξιῶν. Πιθανῶς δὲ τότε ἀνέλαβε καὶ τὴν κατ' ἰδίαν διδασκαλίαν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν καθὼς καὶ τὴν τοιαύτην πρὸς δια-

παιδαγωγῶσιν τῶν νεωτέρων χριστιανικῶν γενεῶν, τῶν ὁποίων ὁ Ἰουλιανὸς ἀπηγόρευσε τὴν φοίτησιν εἰς σχολὰς ἵνα οἱ Χριστιανόπαιδες μείνουν ἀπαίδευτοι, καθὼς εἰκάζεται ἐκ τινων ἐκφράσεων τῶν ποιημάτων καὶ τῶν ἐπιστολῶν του. Δὲν παρήλθεν ὅμως πολὺς χρόνος καὶ ὁ Γρηγόριος κατὰ τὸ 359 μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ Βασιλείου εἰς τὰ ἐρημητήρια τοῦ Πόντου, ὅπου οὗτος πρῶτος μεταβὰς διὰ προτρεπτικῶν ἐπιστολῶν δὲν ἔπαυσε προσκαλῶν παρ' αὐτοῦ καὶ τὸν φίλον Γρηγόριον.

Τὴν ἐν ἐρημίᾳ γλυκεῖαν ἐκείνην φιλοσοφικὴν ζωὴν διήρχοντο οἱ δύο φίλοι μετὰ πολλῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν ἐνασχολήσεων ἐν ἁκρᾷ ἐγκρατεῖᾳ καὶ ἐν στερήσει πολλῆς καὶ αὐτῶν τῶν ἀναγκαιῶν πραγμάτων. Ἡ κατοικία, ἡ περιβολή, ἡ τροφή καὶ ἡ διαίτα ἐν γένει ἦσαν εὐτελέσταται, ἐνῷ οἱ σωματικοὶ κόποι, καλλιέργεια τῆς γῆς, ξυλοφορία, λιθοκομία καὶ ἄλλα τοιαῦτα χειρωνακτικὰ ἔργα καταβάλλοντα τὸ σῶμα, ἐξυγίανον αὐτὸ καὶ ἡλευθέρουν αὐτὸ ἀπὸ ἐπαχθοῦς φορτίου. Οὕτω νηφάλοι καὶ τελείως ἐλεύθεροι ἀπὸ τῶν ματαίων μεριμνῶν τοῦ κόσμου, ἐν ἀδιαλείπτῳ προσευχαῖς καὶ παννυχίοις ὑμνωδίαῖς ἐδοξολόγουν τὸν Θεόν, καὶ ἐνέκυπτον εἰς βαθεῖαν μελέτην τῶν Ἱερῶν Γραφῶν, εἰδικῶς ἐξοπλιζόντες ἑαυτοὺς διὰ τοὺς νέους ἀγῶνας, πρὸς τοὺς ὁποίους κατόπιν ἡ Ἐκκλησία ἤθελεν αὐτοὺς ἐπιστρατεῦσαι καὶ χρησιμοποιήσαι πρὸς ἀποκρουσιν τῶν ποικιλοῦμων ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν αὐτῆς ἐπιβούλων.

Ὁ Γρηγόριος ἔμεινε πλησίον τοῦ Βασιλείου δύο ἢ κατ' ἄλλους τέσσαρα ἔτη συνασκούμενος καὶ ἐπαυλῶν αὐτοῦ εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ὃν εὗρεν ἐν ἀναστατώσει, διότι ὁ γέρον πατήρ του ἐξαπατηθεὶς ἀπὸ ἀρειανόφρονος ἐπισκόπου διὰ πολλῶν ψευδολογιῶν καὶ ἀπατηλῶν τρόπων παρεπίσθη νὰ υπογράψῃ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐν Ἀριμίνῳ συνόδου.

Ἡ ἀπλότης τοῦ χαρακτῆρος τοῦ γέροντος Ἐπισκόπου καὶ ἡ παραπειστικὴ δολιότης τῶν ἀρειανῶν ἐδημιούργησαν μέγαν σάλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ναζιανζοῦ. Διότι γνωσθέν μετ' ὀλίγον εἰς Μοναχοὺς καὶ τὸν λαὸν τοῦ ἀνυψήματος τοῦ Ἐπισκόπου, ὅτι ἀπεδέχθη καὶ ὑπέγραψε νέον σύμβολον πίστεως, διάφορον τῆς ἐν Νικαίᾳ, οἱ πάντες ἐστασίασαν κατὰ τοῦ Ἐπισκόπου ἀποκηρύξαντες αὐτόν. Ἡ συνετὴ ἐπέμβασις ὅμως τοῦ υἱοῦ ὑπῆρξε σωτήριος. Οὗτος πείθει τὸν πατέρα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπάτην καὶ τὸ ἄδολον τῆς γνώμης καὶ τὴν ἐμμονὴν του εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ διατυπωθεῖσαν ὁμολογίαν πίστεως. Αἱ δοθεῖσαι ἐξηγήσεις ἀμέσως κατηύνασαν τοὺς στασιάσαντας καὶ αἱ παρασχεθεῖσαι τοῦ υἱοῦ συμβολαὶ ἀπῆλλαξαν τὸν πατέρα πάσης μομφῆς καὶ τὴν ἐνότητά τῆς ἐν Ναζιανζῷ Ἐκκλησίας τῆς διασπάσεως.

Ὁ διακανονισμὸς ἐνὸς τοιούτου δυσκόλου ζητήματος δίδει ἀφορμὴν καὶ εἰς τοὺς γέροντας γονεῖς καὶ φίλους καὶ εἰς πολλοὺς τῶν πιστῶν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν πραγματικὴν τοῦ πόθου καὶ τῶν ἐλπίδων των. Νὰ ἴδωσι δηλαδὴ ἐπὶ τέλους τὸν Γρηγόριον ἀναλαμβάνοντα ὑπευθύνως ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἡ ἀρετὴ του, ἡ μόρφωσίς του, ἡ ἡλικία του, ἡ σύνεσις του τὰ πάντα ὑπόσχονται ὅτι ἡ ἀνύψωσίς του εἰς τὴν Ἱερωσύνην θ' ἀποβῇ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του ἁλ-

λά καὶ πρὸς σωτηρίαν πολλῶν ψυχῶν. Εἶχε ἤδη γίνῃ ἀπὸ πολλοῦ ἀναγνώστης καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐπ' Ἐκκλησίας τὰς ἁγίας Γραφάς, καὶ βοηθῶν τὸν πατέρα ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης ἐπεμελεῖτο τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν καὶ πάντων τῶν τῆς κοινῆς προνοίας καὶ ἀρωγῆς χρηζόντων ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου. Οἱ δύο ὅπ' αὐτοῦ ἐκφωνηθέντες λόγοι, ὁ ἐπιγραφόμενος «Ἐιρηνικὸς πρῶτος, ἐπὶ τῇ ἐνώσει τῶν μοναζόντων μετὰ τὴν σιωπὴν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ» ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῆς στάσεως καὶ περὶ ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἀγαθῶν ἐκφωνηθεὶς, καὶ «περὶ φιλοπτωχείας» ἐπιγραφόμενος, πλήρεις χάριτος καὶ ἁρμονίας βαθέων νοημάτων, ἀπετέλεσαν τὰς δικαιοδογημένας ἀφορμὰς, ἵνα ἡ κοινὴ γνώμη τὸν περιβάλῃ δι' ἰδιαίτερας ἐκτιμήσεως καὶ εὐμενείας, ὥστε διὰ συνδεδασμένης οἰκείων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ λαοῦ ἀσκηθείσης βίας ὁ Γρηγόριος ἀναλάβῃ ἱερατικὰ καθήκοντα. Οὕτω χειροτονεῖται διὰ κόνος καὶ πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἐν ἔτει σωτηρίῳ 361, τριακοστῷ δὲ ἔκτῳ τῆς ἡλικίας του.

Παράδοξον ὅμως. Ἀμα χειροτονηθεὶς ὁ Γρηγόριος πτοηθεὶς τὸν ὄγκον τοῦ αξιώματος τῆς ἱερωσύνης καὶ δειλιάσας μὴ δὲν ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ νέα ὑψηλὰ καθήκοντά του, καὶ πρὸ παντὸς μὴ μετ' ὀλίγον καὶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐπισκόπου βιαζόμενος ἀναβιβασθῇ, ἔλαβε τὴν ἄγουσιν εἰς τὴν ἔρημον πρὸς συνάντησιν τοῦ Βασιλείου, παρ' οὗ φιλοφρόνως ἐγένετο δεκτὸς καὶ ἐνθαρρυνθεὶς ἐπανερχεται μετ' ὀλίγον εἰς Ναζιανζὸν καὶ ἀνέλαβεν ἐφημερίαν εἰς νέον ἱερὸν Ναόν, ὃν ὁ πατήρ του ἐξ ἰδίων κυρίως δαπανῶν εἶχε κτίσει. Κατὰ τὴν ἐγκατάστασίν του εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἀπαγγέλλει ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του τὸν θαυμασιώτατον καὶ διδασκτικώτατον πρῶτον μετὰ τὴν χειροτονίαν λόγον «Εἰς τὸ Πάσχα καὶ εἰς τὴν βραδυτέτα» τῇ 31 Μαρτίου τοῦ 362 τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα. Ὁ ἀπαράμιλλος οὗτος λόγος ἀρχεται διὰ θριαμβευτικοῦ ἐξ ἐφόδου προοιμίου, οὗτινος αἱ δύο πρῶται περίοδοι, «Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ ἀρχὴ δεξιᾶ, καὶ λαμπρυνδῶμεν τὴν πανηγύρεν, καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα. Εἰπωμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, μὴ ὅτι τοῖς δι' ἀγάπην τι πεποιηκόσιν ἢ πεπονθόσι, συγχωρήσωμεν πάντα τῇ ἀναστάσει», ἀπετέλεσαν τὸ ἡδύφθογον ὡς δοξαστικὸν τὸ ἐν τῷ Πάσχα ἔκτοτε ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πανταχοῦ ψαλλόμενον. Ἀλλὰ καὶ πολλὰ φράσεις καὶ περικοπαὶ τοῦ ἀριστουργηματικοῦ τοῦ λόγου ἐχρησίμευσαν εἰς τὸν ποιητὴν καὶ ψάλτην τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν πρὸς σύνθεσιν τροπαρίων μεστῶν ὑψίστων θεολογικῶν νοημάτων καὶ ποιητικῶν ἐντέχνων ἐμπνεύσεων καὶ ἐξάρσεων.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδας ἢ διαφορῶν ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιᾶν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κωνσταντίνου 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΗΣΑΪΟΥ

«Ἀδελφέ, μὴ ἀκηδιάσης ἐν τινὶ κόπῳ, ἵνα μὴ εἰσληθῇσιν ἐν σοὶ τοῦ ἐχθροῦ αἱ ἐνέργειαι· ὥσπερ γὰρ κατεστραμμένος οἶκος· ἔξωθεν πόλεως δύ σῶδης τόπος γίνεται, οὕτως ἀρχαρίου δκηνηροῦ ψυχὴ, κατοικητήριον γίνεται παντὸς αἰτίμου πάθους.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

«... Ὁ Κύριος εἰσάγων ἡμᾶς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας λέγει «στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν Βασιλείαν, καὶ ὀλίγοι δι' αὐτῆς εἰσπορεύονται». Πρὸς δὲ τοὺς θέλοντας πολλὴ προθέσει (μὲ μεγάλην διάθεσιν) προσεῖναι τῇ τηρήσει τῶν ἁγίων Αὐτοῦ ἐντολῶν, λέγει «ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστι». Δεῖ οὖν παρὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀγῶνος, βιάσθαι τῷ θεῷ λήματα τὰς ἁγίας Αὐτοῦ κατεργάζεσθαι ἐντολάς, ἵνα θεωρήσας ἡμῶν ὁ ἀγαθὸς Κύριος τὸν σκοπὸν καὶ τὸν πόνον, ἔτοιμον ἡμῖν τὸ αὐτοῦ ἅγιον βούλημα καταπέμψῃ. Παρὰ γὰρ Κυρίου τότε ἐτοιμάζεται θέλησις, ὥστε ἐν πολλῇ τινὶ ἡμᾶς χαρὰ ἐργάζεσθαι ἀπαύστως τὸ ἀγαθόν, τότε γὰρ ὄντως αἰσθησόμεθα, ὅτι «ὁ Θεὸς ἐστὶν ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν, καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας».

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΙΣΑΑΚ

«Μακάριοι οἱ ἐν ὑπομονῇ καὶ ἐλπίδι περιζωσάμενοι τὰς ὁσφύας αὐτῶν, καὶ ἐπιπορεύαντες ἑαυτοὺς πρὸς τὴν τῶν θλίψεων θάλασσαν, ἐν ἀπλότητι καὶ ἀνεξέταστῳ τρόπῳ, χάριν τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης, καὶ μὴ δειλιάσαντες πρὸς τὰ ἐν αὐτοῖς ἐγειρόμενα κύματα, καὶ τὸν σάλον αὐτῆς καὶ τὴν ταραχὴν μὴ πτοηθέντες, ὅτι ταχέως πρὸς τὸν λιμένα τῆς Βασιλείας διασώζονται καὶ ἀναπαύονται... μὴ σοι γένοιτο τὸ πολὺ τῆς σοφίας ὀλισθήμα καὶ παγὶς πρὸς πρὸς σου· ἀλλ' ἐπὶ τῷ Θεῷ θαρσύνεσαι, ἀψαι, βάλε ἀρχὴν, τῆς αἵματος πεπληρωμένης ὁδοῦ, ἐν τῇ πρώτῃ φέρμῃ, φροντίδα τοῦ σώματος ἐντελῶς μὴ ποιούμενος, μηδὲ σοφίζόμενος περιττά, ἵνα μὴ εὐρεθῇς γυμνὸς τῆς τοῦ Θεοῦ γνώσεως. Καὶ γεωργὸς ὁ φοβούμενος ἢ περιμένων τοὺς ἀνέμους οὐ σπερεῖ ποτέ. **Κρεῖσσον θάνατος ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, ἢ ζωὴ μετὰ αἰσχύνης καὶ δκηνηρίας. Σὺ οὖν, ὅταν θέλης βαλεῖν ἀρχὴν εἰς ἔργον Θεοῦ, πρῶτον διαθήκη πείρησον μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ, ὥς μὴ ἔχων ζωὴν ἐν τῷ θεῷ τῷ βίῳ, καὶ ὥσπερ προσευτρεπισθεὶς εἰς θάνατον...** καὶ τοῦτο ἔχε ἐν τῇ διανοίᾳ σου· καὶ οὕτω δυνήσῃ, τοῦ Θεοῦ συνεργεῖα, ἀγωνίσασθαι καὶ νικῆσαι. Σὺ δὲ μὴ ἐν διψυχίᾳ προσέλθῃς τῇ ἐργασίᾳ τοῦ καλοῦ ἔργου, ἵνα μὴ γένη σου ὁ κόπος ἀνόνητος καὶ ἐπιβαρὺς ἢ ἐργασία τῆς γεωργίας σου, ἀλλ' ἐν ἀνδρείᾳ καὶ ἀδιστακίᾳ πιστεῖ τῇ εἰς Θεὸν ἀρεῇ τοῦ ἀγαθοῦ, γνωρίζων ὅτι ἐλεήμων ὁ Κύριος, καὶ τοὶς ἐκζητοῦσιν Αὐτὸν βοηθὸς εὐρίσκεται εἰσιμος καὶ μισθαποδότης μεγαλόδωρος γίνεται, διδοὺς τὴν χάριν Αὐτοῦ, οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐργασίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν προθυμίαν καὶ πίστιν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν. Αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων· «ὥς ἐ

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Γαρδικίου κ. Αὐξεντίου περιστοιχιζομένου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακώβου Παπαδέλη, αἰδεσ. Συμεῶν καὶ Νικολάου Τσιρέλλα ἐφημερίου, Γέρο Νεκταρίου ἀγιορείτου Εὐθυμίου Ἀντωνίου καὶ πλήθους λαοῦ.

πίστευσας γεννηθήτω σοι».

Ὅστις οὖν θέλῃ ὀπίσω Αὐτοῦ ἔλθειν, ἀπορνησάσθω ἑαυτόν, κατὰ τὴν Ἐκείνου φωνήν, καὶ οὕτως ἀκολουθῆσαι δυνήσεται, ἄρας τὸν Σταυρόν· ὁ γὰρ Σταυρὸς, τὸ πρὸς πᾶσαν θλίψιν καὶ κακονχίαν ἔτοιμον εἶναι δηλοῖ... εἰ οὖν μὴ καταφρονήσῃς πρότερον τῆς παρούσης ζωῆς, τὴν αἰώνιον ζωὴν οὐκ εὕρησεις... ἄλλως γὰρ οὐ δύναται τις ὑπομεῖναι τὰς θλίψεις, ἐὰν μὴ πρότερον μισήσῃ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μελλούσης ζωῆς».

ΕΝ Τῷ ΓΕΡΟΝΤΙΚῳ

«Εἶπεν ὁ Ἀββᾶ Μωϋσῆς· ὅτι ἡ ἰσχὺς τῶν θελόντων κτῆσασθαι τὰς ἀρετὰς αὕτη ἐστίν, ἵνα ἐὰν πέσωσι, μὴ μικροψυχήσωσιν, ἀλλὰ πάλιν φροντίσωσιν».

Ἦν τις μοναχὸς νέος· καὶ ὡς ἤρχετο τῆς προσευχῆς, ἐλάμβανεν αὐτὸν ῥίγος καὶ πυρετός, καὶ τὴν κεφαλὴν πόνῳ σφοδρῶ ὥχλειτο, ὁ δὲ ἔλεγεν πρὸς ἑαυτόν· Ἰδοὺ ἀσθενῶ, καὶ ἀποδνήσκω ἴσως μετ' ὀλίγον· ἐκτελῶ οὖν τὴν ἀκολουθίαν μου, πρὶν ἀποθάνω· καὶ τῷ λογισμῷ τούτῳ ἐβίαζεν ἑαυτόν, καὶ ἐποίει τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τῆς προσευχῆς, κατέπανε καὶ ὁ πυρετός καὶ ἡ κεφαλαλγία, καὶ πάλιν τῇ ὥρᾳ τῆς ἀκολουθίας ἤρχοντο· ὁ δὲ τῷ εἰρημένῳ σκοπῷ προσέχων, ἐποίει μετὰ βίας τὴν λειτουργίαν καὶ οὕτως οὐ μετὰ πολὺ, βοηθεῖα Θεοῦ, ἀπηλλάγη τοῦ πολέμου».

(Εὐεργετ. Βιβλ. Α. ὑπόθ. ΚΗ'.)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς»

(Ματθ. 24,24)

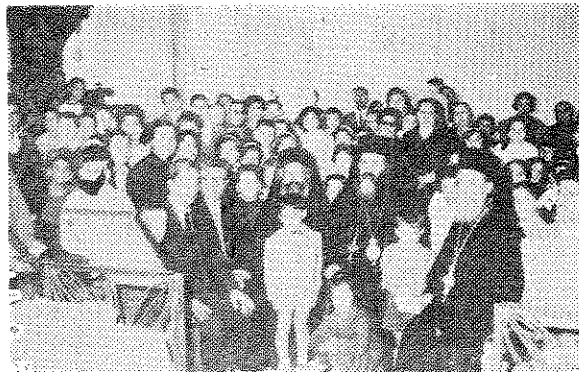
Ἀναίρεσις ἐνίων πλανῶν τῶν Ἀντιχρίστων «χιλιαστῶν» ἢ «σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς», ἢ «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά».

Γ'

Εἰς πόσον βάθος ἀπονοίας δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος διὰν καταληφθῇ ὑπὸ τῆς ἐπαράτου νόσου τῆς οἰήσεως! Ὅπως ὁ καταλαμβανόμενος ὑπὸ τῆς ἐγκεφαλικῆς ἀσθενείας τοῦ τύφου, καταντῶ εἰς ἀναισθησίαν, οὕτω καὶ ὁ ὑπὸ τῆς οἰήσεως, τοῦ πνευματικοῦ τούτου τύφου σκοτισθεὶς, μετατρεπομένου τοῦ ἐν αὐτῷ φωτὸς τῆς νοήσεως εἰς σκότος, κατὰ δικαίαν παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ, δὲν γνωρίζει, ὥς ὁ τυφλός, ποῦ ὑπάγει. Τοιοῦτοι οἱ ἀπ' αἰῶνος αἰρετικοί. Τοιοῦτος καὶ ὁ πρῶτος «τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» διδάσκαλος. Περιεφρόνησε τὴν ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας βεβαιωμένην ἀλήθειαν. Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκύβῃ εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐρημνευτικῶν τῆς Ἀγίας Γραφῆς τόμων τῶν Θεοφόρων Πατέρων, καὶ ὥς ἦτο ἐπόμενον, ὥς «ἀμαθὴς καὶ ἀστήρικτος» οὐχὶ μόνον τὰ «δυσνόητα» τῶν Γραφῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ σαφέστατα αὐτῶν διέστρεψεν, πρὸς τὴν ἰδίαν, καὶ τὴν τῶν ὁπαδῶν του ἀπώλειαν. (Β' Πέτρ. 3,16).

Ἀπέριψε τὰς θεοπνεύστους κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἀποφάσεις, καὶ τοὺς ὄρους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὰς κακοδόξους δὲ διδασκαλίας τῶν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰρετικῶν, περιέλαβεν εἰς τοὺς ἐπτὰ τόμους τῶν «γραφικῶν μελετῶν» του, χαρακτηρίσας αὐτοὺς ὁ ἴδιος «θεοπνεύστους», ὥς τοιοῦτους δὲ ἀπεδέχθησαν αὐτοὺς καὶ οἱ ὁπαδοί του. Δημιουργήσαντες οὕτω ἐν σύστημα κακοδόξου διδασκαλίας, ἄκρως ἀντιθέτου πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πιστευόμενα, δὲν μελετοῦν πλέον τὴν Γραφὴν ἀνεπηρέαστοι διὰ νὰ φωτισθῶσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ προσαρμόσωσι καὶ τὰ πλέον σαφῆ χωρία πρὸς τὰς κακοδοξίας των, διὰ διαβολικῶν ὄντως καὶ βλασφημῶν διαστρεβλώσεων. Δὲν υπερβάλλομεν τὰ πράγματα. Ὡς θὰ ἴδωμεν εἰς τὰ ἐπόμενα οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» εἶναι τελείως «ξετσίλωτοι» εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῶν πλανῶν των. Πραγματικὰ στόματα τοῦ Ἄδου. Τὸ θράσος των εἶναι ἀπερίγραπτον. Θὰ ἴδωμεν ἐν συνεχείᾳ ὀρισμένας ἐκ τῶν πλανῶν των, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἐννοήσωμεν ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ χριστιανοὶ εἶναι οἱ «βαρεῖς αὐτοὶ λύκοι» τῆς ἐποχῆς ἡμῶν.

Ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ πιστεύομεν, καὶ ὁμολογοῦμεν ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς πίστεως ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς θὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν μετὰ δόξης διὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον, «καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς». Τὸ πότε ὅμως θὰ ἔλθῃ ὁ Κύριος δὲν γνωρίζει κανεὶς. Μᾶς τὸ εἶπε καθαρά. «Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ Ἀγγελοὶ τῶν Οὐρανῶν, εἰμὶ ὁ Πατήρ μόνος» (Ματθ. 24,36). Τὸ ἴδιον ἐβεβαίωσεν ὁ Κύριος, μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Του Ἀνάστασιν πρὸς τοὺς περὶ τούτου ἐρώτησαντας Αὐτὸν μαθητάς

Ἐπευλογοῦντος τοῦ Σεβ. Σαλαμίνο κ. Γερωντίου ἐτελέσθη πανηγυρικῶς ἡ λήξις τῶν μαθημάτων τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως—Ταμπουρίων Πειραιῶς. Ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος ἐν μέσῳ τῶν κατηχητῶν καὶ τῶν μαθητῶν ἔχων ἐκατέρωθεν αὐτοῦ τοὺς πανοσιολ' Ἀρχιμ. Παντελεήμονα καὶ Ἡσύχιον.

του. «Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς, οὓς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. 1,7). Οἱ θεοκήρυκες Ἀπόστολοι, «βαπτισθέντες ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς, καὶ κατὰ τὴν βεβαίωσιν αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὁδηγούμενοι ἔκτοτε ὑπὸ τοῦ Παρακλήτου «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» οὐδὲ λέξιν λέγουσι περὶ τοῦ χρόνου τῆς Δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου.

Ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος λέγει ἀπλῶς ὅτι «ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ὥς κλέπτης ἐν νυκτί, οὕτως ἐρχεται» (Α' Θεσσαλ. 5,2). Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος «Ἡξεῖ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὥς κλέπτης ἐν νυκτί» (Β' Πέτρ. 3,10).

Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καταφεύγουν εἰς τοὺς Προφήτας τῆς Π. Διαθήκης, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν των. Ἀλλὰ τίς ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις «δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» ἐλάλει καὶ ἔγραφεν, (Γαλ. 1,12) ἐγνωρίζε καλῦτερον τοὺς Προφήτας; Οἱ χιλιασταὶ ὅμως ἐπιμένουν εἰς τὰ ἰδικὰ των. Κατόπιν ὀρισμένων λογαριασμῶν ὀρίζουν τὴν ἡμέραν τῆς ἐπὶ γῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ διὰ τὸ 1914. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς δὲν ἐφάνη. Ὅρίζουν τὸν χρόνον διὰ δευτέραν φοράν, κατὰ τὸ 1918. Καὶ πάλιν ὅμως διεψεύσθησαν. Ἀλλ' «οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», ὥς προείπομεν, εἶναι ἀδιάντροποι. Ὅρίζουν διὰ τρίτην φοράν τὸν χρόνον διὰ τὴν 1 Ἀπριλίον τοῦ 1925. Ὅρισμένοι Ἀμερικανοὶ ἐπίστευσαν τὰς ἀνοήτους αὐτὰς προφητείας.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 6 Φεβρουαρίου τοῦ 1925, χιλιάδες «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» ἐφόρεσαν σάβανα, καὶ ἐξῆλθον τρέχοντες ὅλοι ὁμοῦ εἰς τοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης, διὰ νὰ παραστήσουν θεατρικώτερα τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, ἡ ὁποία ἐντὸς ὀλίγου ἐπρόκειτο νὰ γίνη.

Μερικοὶ ἐτρόμαξαν ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτὸ τῶν σαβανοφορεμένων αἰρετικῶν. Ὅταν ὅμως ἦλθεν ἡ 1 Ἀπριλίου τοῦ 1925 καὶ ἀπεδείχθησαν ψευδεῖς αἱ χι-

λιαστικά προφητεία, μετετράπη εις περιφρόνησιν καὶ γέλωτα ὁ τρόμος των.

Εἰς τὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας παρουσιάσθη τότε ἀρχηγός τις τῶν χιλιαστῶν, λεγόμενος Λυμμήτερ. Ἐξυπνότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοὺς σαβανοφορεμένους τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀνέλαβε νὰ προεξασφαλίσῃ καλὴν θέσιν κοντὰ εἰς τὸν Χριστὸν εἰς ὅσους θὰ ἐπλήρωναν καλά. *Καὶ διὰ τὰ ἀποδειχθῆ εἰς ποῖον βαθμὸν πορώσεως κατῆλθεν ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ἀναφέροντες τὴν περιπτῶσιν τῆς "Ἀννης Ντάμπνυ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἰσέπραξε τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων λιγρὸν στεγνίνων(!) διὰ τὰ τῆς προεξασφάλισιν μίαν ἐξέχουσας θέσιν πλησίον τοῦ Χριστοῦ. Ὡς χρειαζή ἡ μέθοδος τῆς πωλήσεως τῶν ἀφέσεων τοῦ Πάπα (συγχωροχαρτίων) ἐμπρὸς εἰς τὴν αἰσχρὰν αὐτὴν ἀργυρολογία τοῦ ἀρχιμαρτυροῦ τοῦ Ἰεχωβά.*

Καὶ μόνον τὰ ἀνωτέρω ἀρκοῦσι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἡθικῆς ποιότητος τῶν λυμεόνων αὐτῶν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ἡ διάψευσις τῶν προφητειῶν των ἀποδεικνύει αὐτοὺς «ψευδοπροφήτας» καὶ ἀπατεῶνας. Ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου τοῦ 1925 παρήλθον 38 ὁλόκληρα ἔτη καὶ οὐδὲν ἐξ ὧν προφητεύσαν ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῆς γῆς. Τρεῖς φορές διεψεύσθησαν εἰς τὰς προφητείας των. Καὶ ἐπειδὴ ἠννόησαν καὶ αὐτοὶ ὅτι ἐξέπεσαν εἰς τὴν συνειδήσιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἡ γελοιοποίησις των ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἔπαυσαν πλέον νὰ ὀρίζουν νέας προθεσμίας. Καὶ ἐπειδὴ τὰ παλαιὰ των ὀνόματα «χιλιασταί», «σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς» ἔφερον εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων τὰ φαιδρὰ κατὰ τὰς μετὰ Χριστὸν τούτων προφητῶν, ἤλλαξαν ὄνομα, αὐτοτιτλοφορούμενοι ἔκτοτε ὡς «μαρτυροὶ τοῦ Ἰεχωβά».

Δὲν εἶναι ἀνάγκη, νομίζομεν, νὰ ἐπεκταθῶμεν περισσότερον ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι σαφέστατα: *«Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμί, καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικεν· μὴ οὖν πορευθῆτε ὁπίσω αὐτῶν»* (Λουκ. 21, 8) εἶναι ὡς νὰ ἐλέχθησαν ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς «ψευδομαρτυροὺς τοῦ Ἰεχωβά» τ' ἀνωτέρω λόγια τοῦ Κυρίου ἢ σύστασις τοῦ Σωτῆρος *«Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε, .. μὴ οὖν πορευθῆτε ὁπίσω αὐτῶν»*, πρέπει πάντοτε νὰ διατηρῆται ἐνηχος εἰς τὰ ὦτα μας, διὰ νὰ ἀποστρεφώμεθα τοὺς μύθους τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά».

Αἱ Διακοπαι

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες! προσέξτε τὰ παιδιὰ σας κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς. Μὴ τὰ ἀφήνετε μόνα. Μὴ συγκαταβαίνετε εἰς ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις των. Προσέχετε αὐτὰ ἀπὸ τὰ ἄσμενα θεάματα, ἀπὸ τὰ αἰσχροῦ ἐντυπα καὶ ἀκούσματα. Μιμηθῆτε τὸν Μεγάλον Πατέρα μας, τὸν Γεωργὸν τοῦ Νοητοῦ Ἀμπελώνος, ὅστις «πᾶν τὸν καρπὸν φέρον (κλήμα) καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ» (Ἰωάν. 15, 2). Ὁδυνηρὸν τὸ «κόψιμον» τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀλλ' ἀναγκαῖότατον διὰ τὸν κατὰ Χριστὸν καταρτισμόν. Προσπαθήσατε νὰ δώσητε χριστιανικὸν περιεχόμενον εἰς τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν σας, γενόμενοι τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν ὧν πρὸς αὐτὰ συνιστᾶτε.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ

Πόσον, ὄντως, εὐτυχεῖς εἴμεθα ὅσοι ἐγνωρίσαμεν τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ ἐκ πόσων κακῶν ἐλυτρώθημεν καὶ ὁποῖων πλανῶν ἀπηλλάγημεν ἡμεῖς, οἱ τυχόντες τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Εὐαγγελικῆς Χάριτος!

Παραθέτομεν ὅσα πρό τινος ἢ ἐν Ἀθήναις «Καθημερινῇ» εἰς τὴν στήλην *«Ὁ ἔξω κόσμος»* δημοσιεύει, ἵνα καταδειχθῇ τὸ βαθύ σκοτὸς τῆς εἰδωλολατρείας, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς εἰσέτι καλύπτει τὰς διανοίας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων:

«Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐφθασαν ἐγκαίρως εἰς ἓνα χωριὸν τῶν περιχώρων τῆς Βομβάης, διὰ νὰ χωρίσουν δύο βραχμάνους, ποὺ ἐπάλαμον μὲ μαχαίρια.

— Ὁ ἐπιτεθεὶς πρῶτος ἐθεβαίωνεν, ὅτι φονεύων ἓνα ἱεράκα μὲ σφεντόναν ὁ ὁμόδρησός του εἶχε φονεύσει τὴν νιαγίαν του....

— Ὁ κατηγορούμενος ὑπερήσπασεν τὸν ἑαυτὸν του, λέγων ὅτι δὲν θὰ ἔπραττε ποτὲ αὐτὸ ποῦ ἔπραξεν, ἐὰν τὸ γεράκι δὲν εἶχεν ἐπιτεθῇ καὶ πλήξῃ μέχρις αἵματος, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του, ἓνα παπαγάλον, ποὺ ἦτο ὁ παπούς του.

— Ἡ μετεμψύχωσις ἔχει τοιαύτας ἐκπλήξεις δι' ὅσους τὴν πιστεύουν».

Ἐκεῖνο δέ, ὅπερ ἀποτελεῖ θλιβερόν γεγονός, εἶναι ὅτι εὐρίσκονται καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀρκετοί, λεγόμενοι Χριστιανοί, ἀπὸ πολλοῦ ὅμως τὰς τοῦ θείου Βαπτίσματος συνθήκας ἀρνηθέντες, οἵτινες μετὰ τῶν ἄλλων τῆς ἐξωμοσίας τῶν κακῶν, γενόμενοι μέλη σκοτίων μυστικῶν ὁργανώσεων, τίς οἶδε ἐπὶ ποίοις ποταποῖς ὑλικοῖς ἀνταλλάγμασιν, ὁμολογοῦν καὶ κηρύττουν καὶ τὴν «Μετεμψύχωσιν». Καὶ ἐνῷ οἱ ἐξωμότατοι οὗτοι διατείνονται ὅτι εἰς τὰς περὶ *«Μεταψυχικῆς»* διαλέξεις των καὶ τὰ συγγράμματά των στρέφονται ἐναντίον τῆς ἀρνήσεως πνευματικοῦ κόσμου, ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως συνευδοκοῦσι μετ' αὐτῶν, *«Ἐτέρῳ γε πνεύματι πλάνης»*, εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὁρθῆς πίστεως.

Ταλαίπωρος Ἑλλάς! *«Διεσπάρη τὰ πρόβατά σου διὰ τὸ μὴ εἶναι ποιμένας, καὶ ἐγενήθη εἰς κατάβρωμα πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ ἀγροῦ»*. (Ἰεζεκιήλ ΛΔ' 5).

Ἡ Ἀσέμνος Περιβολή

Κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον παρατηρεῖται γενικὸν «ἑτοιπώμα» περιβολῆς, τὸ ὁποῖον πολλὰκις ἀναιδῶς ἐμφανίζεται καὶ εἰς τοὺς χώρους τῶν ἱερῶν ναῶν, κατὰ τὰς ὥρας τῆς θείας λατρείας. Αἱ μὲν τοιαύτην ἀμφίεσιν προσερχόμεναι εἰς τοὺς ἱερὸς ναοὺς, δὲν γνωρίζουν τὸν σκοπὸν τῆς προσελεύσεώς των. Προσέρχονται ὡς εἰδωλα ἐστολισμένα, ὅχι διὰ νὰ προσκυνήσουν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰς προσκυνήσουν, καὶ νὰ κατασκανδαλίσουν πολλοὺς ἐκκλησιαζομένους «περικειμένους τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν». Ὁ στολισμὸς τῶν γυναικῶν δὲν πρέπει νὰ εἶναι *«ὁ ἔξωθεν διὰ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων, ἀλλ' ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἀνθρώπου, ἐν τῷ ἀφάρτῳ τοῦ πρᾶεος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὁ ἔστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής»* (Α' Πέτρο. 3, 4).

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Η ΩΦΕΛΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

(Μετάφρασις)

Πάντοτε προτρέπω τοὺς ἀκροατάς μου καὶ δὲν θὰ παύσω ποτὲ τοῦ νὰ πράττω τοῦτο, νὰ μὴ περι-
ρίζονται μόνον εἰς τοὺς ἐκφωνουμένους ὑπ' ἐμοῦ
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λόγους, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐν τῇ οἰκίᾳ
διαμένωσι, συνεχῶς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων
Γραφῶν νὰ ἀσχολῶνται. Τὴν αὐτὴν συμβουλὴν δί-
δω ἀδ αλείπτως καὶ εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους με καὶ
συζητοῦντας κατ' ἰδίαν μετ' ἐμοῦ. Δὲν θέλω νὰ ἀ-
κούω τὰς ἀδικαιολογήτους ἐκείνας προφάσεις, αἱ ὁ-
ποῖαι εἶναι ἄξιοι πολλῆς κατακρίσεως, ὅτι εἶμαι
προσηλωμένος εἰς δικαστικὰς ὑποθέσεις, ἔχω φρον-
τίδας πολλὰς ὡς ἄρχων τῆς πόλεως, εἶμαι τεχνίτης
μὴ εὐκαιρῶν οὐδὲ στιγμῇ, ἔχω γυναῖκα καὶ παιδιὰ
ἀνατρέφω, εἶμαι προϊστάμενος τῆς οἰκίας, εἶμαι ἀνὴρ
ἐν τῷ κόσμῳ ζῶν· δὲν εἶναι ἔργον μου νὰ ἀναγινώ-
σκω καὶ μελετῶ Γραφάς, ἀλλ' ἔργον τῶν μοναχῶν,
οἵτινες δὲν ζῶσι ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οἵτινες ἔχουσι κα-
τασκηνώσει εἰς τὰς καρυφὰς τῶν ὀρέων, οἵτινες τὸν
ἀπομεμονωμένον τοῦτον βίον διάγουσι διηνεκῶς. Ὁ
λόγος οὗτος, ὅτι δὲν δύνασαι νὰ μελετᾷς Γραφάς,
ἐπειδὴ περιστοιχίζεσαι ἐκ πολλῶν φροντίδων, εἶναι
ἀρκετὸς νὰ σὲ πείσῃ ὅτι σφάλεις. Τὸ ἐναντίον· τὸ
ἔργον τοῦτο ἀνήκει περισσύτερον εἰς σὲ παρὰ εἰς ἐ-
κείνους· διότι ἐκεῖνοι δὲν ἔχουσιν εἰς τόσον βαθμὸν
ἀνάγκην τῆς βοηθείας ἀπὸ τῶν θείων Γραφῶν, ὅ-
πως οἱ εὐρισκόμενοι ἐν μέσῳ πολλῶν καὶ δυσκόλων
περιπετειῶν.

Οἱ μοναχοὶ ἀπαξ διὰ παντὸς ἀπομακρυνθέντες
τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου καὶ στήσαντες τὴν κα-
λύβην τῶν ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ μὴ ἔχοντες σχέσεις με-
τὰ κανένα, ἀλλὰ καταγινόμενοι ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν
φιλοσοφίαν μετὰ ἄκρην ἡσυχίαν καὶ γαλήνην, ὡς ἐντό-
σιμος λιμένος καθήμενοι ἔχουσι μεγάλην ἀσφάλειαν. Ἡ-
μεῖς δέ, οἱ ὅποιοι ἀδιάκοπα κινούμεθα ὡς ἂν εὐρι-
σκόμεθα εἰς τὸ μέσον πελάγους καὶ ἀναγκαζόμεθα
νὰ ὑποπίπτωμεν εἰς πολλὰ ἁμαρτήματα, ἔχομεν ἀ-
νάγκην συνεχούς καὶ ἀκαταπαύστου παρηγορίας, ἡ
ὅποια προέρχεται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν.
Οἱ μοναχοὶ κἀθῆναι μακρὰν τῆς κοινωνικῆς πα-
λαίστρας, διὰ τοῦτο καὶ δὲν λαμβάνουσι πολλοὺς
τραυματισμούς· σὺ δέ, ἄνθρωπε τῆς κοινωνίας, δὲν
λείπεις ποτὲ ἀπὸ τὴν μάχην καὶ δέχεσαι συχνὰς
πληγὰς· διὰ τοῦτο ἔχεις χρεῖαν καὶ περισσοτέρων
φαρμάκων. Διότι καὶ γυνὴ ἐρεθίζει, καὶ ὁ υἱὸς σοὶ
προξενεῖ λύπην καὶ ὁ δοῦλος γίνεται αἰτία νὰ δογί-
ζεσαι καὶ ὁ ἐχθρὸς κἀμνε ἐπιβουλὰς καὶ ὁ φίλος
βλέπει μετὰ ὄμμα φθονερὸν καὶ ὁ γείτων βλέπτει καὶ
ὁ συστρατιώτης ἐξαπατᾷ καὶ φαίνεται ἀνώτερος,
πολλὰς φορὰς καὶ ὁ δικαστὴς ἀπειλεῖ καὶ ἡ πτωχεῖα
φέρει λύπην καὶ ὁ θάνατος τῶν συγγενῶν καὶ οἱ
καὶ οἱ ἐμβάλλει εἰς πένθος καὶ ὁ πλοῦτος ὁρᾷ εἰς
ὕπερφάνειαν, καὶ ἡ δυστυχία ταπεινώνει, καὶ πολ-
λαὶ ἀφορμαὶ ὀργῆς, φροντίδων, ἀδημονίας καὶ λύ-
πης, κενοδοξίας καὶ ἀπελπισμοῦ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν
περιστοιχίζουσι καὶ ἀναρίθμητα κύκλω κακὰ προσ-
βάλλουσιν ἡμᾶς· διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν

πάντοτε ὡς ὅπλα τοὺς λόγους τῆς Γραφῆς.

Πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι περιπατοῦμεν ἐν μέσῳ
παγίδων καὶ ἱστάμεθα εἰς προμαχῶνα πόλεως. Ἔ-
χομεν ἐξ ἄλλου καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός, αἱ
ὁποῖαι ἐπιτίθενται ἐναντίον μας καὶ εἶναι περισσό-
τερον ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα πέριξ ἡ-
μῶν ὑπάρχουσι· διότι καλλονὴ ἔσχατος καὶ λαμπρὸν
σῶμα γίνεται ἀφορμὴ ἐπιθυμίας ὅταν περιπέσῃ εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ αἰσχυρὸς λόγος ἀκούόμενος γί-
νεται ἐνοχλητικὸς εἰς ἡμᾶς· πολλάκις δὲ καὶ ἄσματα
γοητευτικὰ τὴν γενναίαν ψυχὴν καθιστῶσι δούλην.
Αἱ περιπτώσεις αὗται εἶναι συνήθεις. Ἀκόμη καὶ
ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον νομίζεται εὐτελέστατον ὅτι εἶναι,
μύρων δηλαδὴ ὁσμὴ παρὰ γυναικῶν ἀσέμνων κατὰ
συντυχίαν εἰς ὄσφρησιν ἔλθοῦσα αἰχμαλωτίζει τὴν
ψυχὴν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΡΙΓΩΝΟΝ ΟΡΘΟΓΩΝΙΟΝ

Παυλῆς—Καλλιόπιος—Τόμπρος συνησπίσθησαν ἐ-
ναντίον τοῦ Σεβ. Μαγνησίας· Χρυσοστόμου κακοβού-
λως καὶ σατανικώτατα διαστρέψαντες τὸ ὀρθοδοξό-
τατον νόημα τοῦ ὑπὲρ τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης δημο-
σιεύματος του, τὸ ὁποῖον ἀκόμη καὶ οἱ τελειόφοιτοι
τοῦ δημοτικοῦ σχολείου μόλις τὸ ἀναγνώσουν ἐννοοῦν
κάλλιστα ὅτι, ἀντιθέτως πρὸς ὅσα οἱ ἀπαρτίσαντες
τὸ ὀρθογώνιον τρίγωνον, ἐκ προσωπικοῦ μίσους καὶ
φθόνου κινούμενοι, γράφουσιν, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος
ἐκφράζει πάντα σεβασμὸν πρὸς τὰ ἁγιογράφα κεί-
μενα. Ἀλλὰ, «**βασκανία φανλόγητος ἀμαυροῖ τὰ
καλά**». Ὁ δὲ ἀπερίγραπτος Τόμπρος, ὁ ἀπομάχας
τὰ πικρόχολα ἐμίσματα τῶν ἄλλων καὶ ὑπερθεμα-
τίζων, ἀπεδείχθη ἡ **ὑποτεινούσα** τοῦ τριγώνου.
Καὶ τοῦτο, πρὸς ἐπαλήθευσιν τοῦ γνωστοῦ γεωμε-
τρικοῦ θεωρήματος. «Τὸ τεράγωνον τῆς ὑποτείνου-
σης παντὸς ὀρθογωνίου τριγώνου ἰσοῦται **πρὸς τὸ
ἄθροισμα** τοῦ τετραγώνου τῶν ἐτέρων δύο πλευ-
ρῶν αὐτοῦ». Δηλαδή ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇσιν ὁ
Καλλιόπιος καὶ ὁ Παυλῆς τὸν Τόμπρον δὲν θὰ τὸν
φθάσουν, διότι εἶναι εἰς λοιδορίας καὶ συκοφαντίας
ἀπροσπέλαστος. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπανέλθωμεν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος : Ἀπόστολος Ἀθ. Τζωάννης
Νικίου 15—Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΒΕΒΗΛΩΣΙΣ ΣΚΗΝΩΜΑΤΩΝ ΚΥΡΙΟΥ

Κατά δημοσιογραφικὰς πληροφορίας, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρχαιότατος ἱερός Ναὸς τῆς Ἀγίας Εἰρήνης μετετράπη ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς «αἰθουσαν συναυλιῶν» («Ἐστία» 29 6 63). Ὁ ἱστορικὸς οὗτος Ναὸς ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἐν αὐτῷ συνήλθε ἡ Δευτέρα Ἀγία Οἰκουμενικὴ σύνοδος, ἐπὶ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου ἐν ἔτει 381. Ἐκὰς ὑπὸ τοῦ ὄχλου κατὰ τὴν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ στάσιν τοῦ «Νίκα» καὶ ἀνηγέρθη καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Αὐτοκράτορος μεγαλοπρεπέστερος ὁμοῦ μὲ τὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας. Μετὰ τὴν ἄλωσιν μετετράπη ὑπὸ τῶν κατακτητῶν εἰς μουσεῖον καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν εἰς «αἰθουσαν συναυλιῶν». Κατ'ὸν δὲν ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θλίψεως, κλίνωμεν τὸν αὐχένα ἐνώπιον τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ ἐν κλαυθμῷ καὶ ὀδυρμῷ ἀναφωνοῦμεν «Ὁ Θεὸς! ἦλθσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν Σου! ἔμειναν τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν Σου! ἔθεντο Ἱερουσαλὴμ εἰς ὁπωροφυλάκιον... ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν (τῶν δούλων Σου) κύκλῳ Ἱερουσαλὴμ... Ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μνηστῆρισμός καὶ χλευασμός τοῖς κύκλῳ ἡμῶν. Ἔως πότε, Κύριε, ὀργισθήσῃ εἰς τέλος, ἐκκαυθήσεται ὡς πῦρ ὁ ἕληός Σου; Ἐκχεον τὴν ὀργὴν Σου ἐπὶ ἔθνη τὰ μὴ γινώσκοντά Σε... βοήθησον ἡμῖν ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός Σου... ἡμεῖς γὰρ λαὸς Σου καὶ πρόβατα νομῆς Σου...» (Ψαλμ 78).

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΠΑΣ

Με χαρὰν ἐχαρετίσθη ἀπὸ πολλοὺς ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Πάπα. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐκλογῆ τοῦ ὀνόματος «Παύλου» τοῦ Κορυφαίου Ἀποστόλου, προσφιλοῦς ὄντος, καὶ εἰς τὰς τρεῖς μεγάλας ἀποχρώσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῶν Ὁρθόδοξων, τῶν Καθολικῶν, καὶ τῶν Διαμαρτυρομένων, ἡρμηνεύσῃ ὡς ἐνδειξὶς τῶν φιλενωτικῶν διαθέσεων τοῦ νέου παντοφάρκου. Μετ' ἀνυπομονησίας ὄθεν περιέμενον τὰς πρώτας λέξεις τῆς «σφιγγῆς» τοῦ Βατικανοῦ, αἰτίνες δὲν ἠρῆσαν νὰ ἐξέλθουν τῶν χειλέων τῆς «θα προσπαθήσω», λέγει, «ἵνα ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δυνήθῃ νὰ προσελκύσῃ εἰς ἑαυτὴν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι θὰ εὗρουν εἰς τὴν Ρώμην τὴν πατρικὴν οἰκίαν»! Οἱ «ἄστωις υἱοὶ» πρέπει νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν «πατρικὴν ἐστίαν τῆς Ρώμης». Ἴδου πῶς ἐννοοῦν τὴν «ἐνωσιν» οἱ ἀξιωματοῦχοι τῆς Ρώμης. Αἱ δηλώσεις τοῦ νέου Πάπα εἶναι ὅμοιαι μὲ τὰς τοῦ προηγουμένου «φιλενωτικοῦ» Ἰωάννου ΚΓ'.

ΚΑΙ ἌΛΛΗ ἘΝΔΕΙΞΙΣ

Εἰς τὴν «Ἐστίαν» τῆς 3 7 63 ἀναγινώσκουμεν τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἐν Σύμωνα ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος «Ἀισάμ» μεταδίδει τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ νεοκλεγείς Πάπας Παῦλος ΣΤ', ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὁργάνωσιν «οἱ φίλοι τῆς Ἐφέσου» εἰσφορὰν ἐκ 3.000 δολλαρίων, καὶ ἐξεδήλωσε

τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως τὸ ποσὸν τοῦτο διατεθῇ διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ ἐν Ἐφέσῳ Οἴκου τῆς Παναγίας. Ἡ πρώτη δηλαδὴ πράξις τοῦ νέου Ποντίφηκος ἦτο νὰ εἰσφέρει χρήματα ὑπὲρ μιᾶς παγκοίνως γνωστῆς ἀπάτης τῶν Τούρκων;... ἃς τὰ βλέπουν οἱ σπεύσαντες ἐδῶ νὰ ἐνθουσιασθοῦν ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς «Ἐνώσεως τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθέμενων ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ τοῦ νέου Πάπα αἱ διαθέσεις εἶναι ἴδιαι μὲ τὰς τῶν προκατόχων του. Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι διαφορετικαί, ἐφ' ὅσον δὲν δύναται νὰ ἀθετήσῃ τὰς περὶ «ἀλαθίτητος», «Πρωτεῖου τοῦ Πάπα» καὶ «καθαρτηρίου πυρὸς» δοξασίας τῆς ἡ Παπικῆ Ἐκκλησίας, ἐπικυρωθεῖσας δι' ἀποφάσεων «Οἰκουμενικῶν» Παπικῶν συνόδων, αἵτινες θεωροῦμεναι κατ' αὐτὴν «θεόπνευστοι», δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συζητηθοῦν καὶ εἰς ἑτέραν Σύνοδον. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποία περὶ «ἐνώσεως» συζητήσις δύναται νὰ γίνη;

Ο ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

Ὁ καθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Βοστώνης, Καρδινάλιος Κούσιγκ εἰς ὁμίλιαν του τινὰ ἐν Βοστώνῃ, ἀνεγνώρισε τὴν ἀδικον μεταχείρισιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον, καὶ τὰς δυσαρέστους ἐντεῦθεν συνεπειάς, προσέθεσε δὲ τὰ ἑξῆς: «Πλησιάζομεν νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην καὶ διὰ νὰ ἔλθουν μαζί μας νὰ θέσωμεν τὰ δῶρά μας μαζί ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσέγγιςίς μας, καὶ ὁλόκληρος ἡ πρὸς τοὺς ὁρθοδόξους ἀδελφοὺς διαγωγὴ μας πρέπει νὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν ἐντιμὸν ἀναγνώρισιν τῶν σφαλμάτων καὶ ἐλλείψεων μας, δι' ἐλλεικρinoὺς ταπεινοφροσύνης, θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης» (πρὸς τοὺς ὁρθοδόξους). Πρέπει νὰ εἶναι τις «υἱὸς Διαβόλου», διὰ νὰ μὴ ποθῇ μίαν τοιαύτην «ἐνωσιν» μετὰ τῶν Καθολικῶν, κατόπιν τῆς ἀναγνωρίσεως «τῶν σφαλμάτων» καὶ τῶν «ἐλλείψεων» των, καὶ τῆς δι' ἐλλεικρinoὺς μετανοίας ἐπιστροφῆς των εἰς τὸ ἀρχαῖον καθεστὸς τῶν ὀκτὼ πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Τοιαῦτα εὐαίωνα σημεῖα παρατηροῦνται συχνὰ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, ἐκ τῶν ὁποίων διαπιστοῦται ὅτι τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ πανίσχυρον κατ' ὄψιν οἰκοδόμημα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας σείεται ἐκ θεμελίων, διότι δὲν εἶναι τεθεμελιωμένον ἐπὶ τῆς Πέτρας. Διὰ τοῦτο αἱ θεαματικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς «Οἰκουμενικῆς» Καθολικῆς συνόδου, διὰ τοῦτο αἱ λαμπραὶ τελεταὶ καὶ τόσαι ἄλλαι φαντασμαγορικαὶ ἐπιδείξεις αὐτῆς. Ἀλλ' ἔως πότε ταῦτα; θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς νίκης τῆς ἀληθείας.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 28 5-63, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον εἰς ἡλικίαν 77 ἐτῶν, ἡ Ἠγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Λαρίσης; Γερónτισσα Ἐλισάβετ.

Ἡ μεταστάσα, παλαίμαχος ἀγωνίστρια εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ κυριώτερα στελέχη τῆς κινήσεώς μας εἰς τὸν Νομὸν Λαρίσης. Αἰὶνὰ αὐτῆς ἡ μνήμη.